

Ludwigbaka

Kiadja a 65.- gyalog ezred
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A cs. és k. 65. gy. ezr.
Tábori újsága.

A befolyt teljes összeg az ezred
özvegy és árva alapját gyarapítja.

A győzelem utja...

Tábori posta 92. — 1917. jan.

Tavasszal ellenségünk *utolsó* rohamát kell kiállanunk. Ezen rohamhullámoknak a mi erőnkön meg *kell* törniök. Ezután már a béke következik.

Most állunk tehát a *döntő harcok* előtt. Ha ezt elveszítjük, elvesz Magyarország is. A boszszuvágy korbácsával irtanak ki a magyar nyelvet, a magyar polgárt pedig megfosztanak jogaitól, kirabolnak, elnyomnak és lassan — megölnék. Pokollá tennék Magyarországot földjét, amely eddig mennyországot jelentett számunkra. A polgárok szabadsága, az asszonyok erénye és a tulajdon szentsége nem lenne többé biztonságban. Bevándorlók fosztanak meg a földművest földjétől, a polgár éhesen támolyogna az üresen tátongó üzletek között, ipar és kereskedelem teljesen megszűnne és az ezeréves magyar szabadságból kevesebb maradna meg, mint a török hódoltság legsötétebb korszakában.

Mi katonák azonban gondoskodni akarunk, hogy hazánk szabad maradjon. De ehhez nem elég a puszta — jóakarát.

Annak a magyar embernek, aki elszánja magát arra, hogy erős ellenségünknek halálos döntést adjon, nemcsak áldozatkész-

nek, hanem jól képzett, harc-edzett és ügyes katonának is kell lennie. Az egyenruha és egy kevés idomítás még nem csinál katonát. Neveljük a katonát és tanuljon ő még önszántából is.

Üdvös volna, ha a katonai nevelés már a népiskolákban kezdődne. Ez azonban sajnos nem történt meg és most kell igyekeznünk, hogy a mulasztottakat pótoljuk.

Hogyan neveljük a katonát? És kik legyenek a nevelők? Tisztek, altisztek, hosszabb harctéri gyakorlattal bíró és az ütközetekben beváltott katonák. Az első kettő mint előjárók, az utóbbiak mint oktató társak szerepeljenek.

Meg kell tanítani a katonát a fegyver helyes használatára, szuronyharcra, az állások kiépítésére, amit különben a csapatban mindenki ismer. Mindez pontosan megtalálható előírásainkban is.

De hogy miképp történjen a nevelés, arra az előírás csak rámutat.

Nézzük már most a Bereg, Szabolcs és Zemplén megyei katonáim nevelését. Ezek valamennyien bátor és készséges fiúk. Anyjuk a magyar föld iránti szeretetet nevelte beléjük és ezen földet utolsó csepp vérükig ösztönyszerűen is készek megvédeni. Ez nem kétséges. A beregiek, szabolcsiak és zempléniek azon-

ban természetüknél fogva nem oly gyakorlottak a lőfegyver használatában, mint pl. az Alpesislakók. Ilyen derék fiukat azonban mint a hatvanötösöket, türellemmel katonai tőkélre lehet emelni. Ehhez a célhoz pedig legbiztosabban türelemmel, lovasgias jószággal vezethetjük ezeket a megbízható és tetőtől talpig derék embereket. Ez természetesen egynéhány kékvérű tiszt számára unalmas foglalkozás.

Durvasággal talán szintén célt érnenk és talán gyorsabban is, de csak *látssólag*.

A katonákat a legválságosabb pillanatokban — amikor a látsszólag legjobban kiképzett harc-os is csaknem összeroppan — mondom: a legválságosabb pillanatokban is a népszerű és közkedvelt tisztek mindig győzelemre tudják vinni. Ezt brutálitással nem érhetjük el.

Természetesen mi katonák nem vagyunk elkényeztetett mesebeli királyfiak és a háború nagyon durva mesterség. A kemény bánásmód és szidkozódás sokszor el sem kerülhet. Ez még nem olyan nagy dolog. A hatvanötösök elviselik a szigorú bánásmódot, feltéve ha tudják, hogy az illető szigorú ugyan, de helyén van a szíve. Szigorú, de nem nyúzza le a bőrüket és nem bántalmazza őket rendszeresen;

nem tűr hanyagságot, de gondjukat viseli; tiszt ugyan, de egyuttal bajtárs is, aki ha kell, velük együtt hal. Ilyen tisztet a hatvanötösök mindig követni fognak és sohasem hagynak cserbe. Büszkék lehetünk, hogy ezredünkben már sok ilyen tiszt van és a fiatalság előtt ugyanez az eszmény lebeg.

A legénységgel való jó bánásmód még nem zárja ki a szigorúságot a könnyelműekkel, lustákkal és engedetlenekkel szemben. Jóindulattal kell elkülöníteni a becsületeseket a haszontalanoktól. Jósággal a becsületesekkel szemben, akiket nem szabad a haszontalanokkal egy kalap alá venni. A haszontalanokkal szemben azonban kérlelhetetlen szigorral kell eljárni. Lehetséges, hogy ezáltal egyeseket még a javulás útjára lehet terelni, a többi azonban vegye el megérdemelt büntetését.

Körülbelül ily módon neveljük a katonát. A részletekre magától

jön rá, aki gondolkodik és minden tiszt gondolkodjék azon, miként fokozhatná a győzelmi eshetőségeket a katonák nevelése által.

És ezzel eljutottam a második követelményhez: hogyan tanuljon a katona önszántából. Aki erkölcsi alapon komolyan gondolkodik, máris neveli önmagát. A tapasztalat és a megfigyelés magával hozza a többit. Ezen komoly erkölcsi alapra utal a mai komoly idő mindenkit, akiben csak egy szemernyi lovagias érzés is van. Nem akarom senki békés ábrándképét szétépíteni, de nem szabad, hogy ezek teljesen lekössék. Háború van még a nagyvilágban és senki se érzi ezt oly súlyosan, mint a mi hazánk.

Ezen erkölcsi alap kívánja, hogy ma, hazánk fennmaradása érdekében a saját kicsiny érdekeinket háttérbe szorítsuk. Csak így győzhetünk mindenütt és *mi győzni fogunk, mert győznünk kell!*

v. Möller, alezredes
ezredparancsnok.

A géppuska szerepe a jelen háboruban.

A modern hadviselés arra törekszik, hogy a szervezetet lassan megörlő harcok hatása alatt fokozatosan lankadó és egyre megbízhatatlanabbá váló emberi erőt, mely azonban mégis a legdrágább, a legnehezebben pótolható és nélkülözhetetlen, — ahol csak lehetséges — a gyorsan, pontosan és megbízhatóan működő gép lankadhatatlan erejével pótolja. Ezen törekvés parancsoló szükségletté vált a jelen világháboruban, mely óriási erő-kifejtéssel folyik óriási frontokon, emberanyagunkat mindjobban kimeríti és legénységünk legkiválóbb részét, a haderőnk legjobban nevelt és kiképzett fiatal évfolyamát máris elsorvasztotta.

A gyakorlott és nyugodt kézben levő géppuska egy perc alatt 4—500 lövedékkel képes az ellenséges vonal bármely kis vagy nagyobb kiterjedésű részét beszórni, vagyis oly összpontosított gyalogsági tüzzel elárasztani, hogy már az erkölcsi hatása is elegendő az ellenfél megbénítására. A nyugodtan és pontosan irányi-

TÁRCA.

Fedezékben.

(Földalatti shrapnell-biztos fedezék. Nem nagyobb mint egy vasuti fülke. Két nyírfa ágy faforgáccsal. Középpütt asztal. A sarokban izzó rájkályha. Egy kormos csajkában tea párolog. Az asztalon gyertya ég. A főhadnagy, századparancsnok az ágya szélén ül, onnan ad ki parancsokat a legényének)

A főhadnagy: János!

János: Tessék.

A főhadnagy: Van még cigaretta?

János: Nincs sok. A vendégek mind elszitták tegnap.

A főhadnagy: Snapszom van még?

János: Nincs. Megitták.

Főhadnagy: Adjál ide egy kis rummot. . .

János: Azt tetszett mondani. . .

A főhadnagy: Ne pofázz. Adjál ide egy kis rummot. Rossz a gyomrom.

János: (odaadja) Tessék.

A főhadnagy. (iszik)

János: A suszter kész lesz holnap az adjusztálással. . .

A főhadnagy: (ásít) Hány óra?

János: Pont kilenc múlt tiz

perccel.

A főhadnagy: Sötét van kint?

János: Korom sötét.

A főhadnagy: Esik?

János: Esik.

A főhadnagy: A hadnagy urnak már itt kellene lenni

(szünet)

János: A csizmát lehuzzam?

A főhadnagy: Nem.

János: Kimehetek?

A főhadnagy: Nem. Előbb húzd le a csizmám. . .

János: Tessék megmondani a

manipulánsnak főhadnagy ur, hogy adjon szappant. Nem tudom a fehérmüt kimosni. . .

A főhadnagy: Jól van. . . Takarj be. . . Az egérfogót állítod fel és mehetsz aludni.

János: Igenis. . .

A főhadnagy: Hány óra?

János: Pont fertály tiz.

A főhadnagy: Eredj mond meg a Pistának, hogy menjen két ordonanccal a hadnagy ur elé. . .

János: Igenis. (el)

A főhadnagy: (betakarózik. Ujságot vesz a kezébe. Pár szót olvas s aztán bámulja a mennyezetre, amelyről egy hatalmas pók leereszkedik. A fedezék mennyezete fölött vidám egerek hancuroznak. Kivülről ágyuszó és kézigranátok puffogása hallatszik. Rövid időre gépfegyver kattogás.)

A hadnagy: (Szőke, piros fiatal gyerek. Beront az ajtón sárosan,

tott géppuska valóságos hatása pedig oly nagy számban teszi harcképtelenné egy ellenséges vonal csatárait, hogy annak ellenálló ereje a legdérekasabb csapatoknál is jóidőre mélyen alászáll.

Ezen jellegzetes tulajdonságai folytán hódított a géppuska egyre nagyobb tért a világháború véres mezéjén, ezen sajátága révén ragadta magához a gyalogsági harc vezetőszerpét és vált az egyedül döntő gyalogsági harc, tehát a világháború leghatalmasabb, de egyszersmind legfélelmetesebb fegyverévé is.

A géppuska az összpontosított, megsűrösített és minőségileg tökéletesített gyalogsági tüzzel működik közre, tehát mindenkéltől hivatva van, a gyalogságot, mint a fegyvernek harcdöntő fejedelmét a harc minden fázisában a leghatásosabban támogatni. Ahonnan a legnagyobb vesz fenyegeti a gyalogságot oda fordítsa a géppuskás a fegyverét. Ami a legjobban fáj a gyalogságunknak, azt a bajt szüntesse meg a géppuskás, amennyiben arra képesítve van. Ez legyen a géppuskás miatyánk-ja, akkor

minden körülmények közt fel fogja ismerni legfontosabb feladatát, mindenkor hathatósan fogja támogatni a gyalogság küzdelmét és szembeötölően fogja előmozdítani a harc teljes sikerét a mi javunkra.

A támadó harcban a géppuskás háritsa el mindazon akadályokat, amelyek a gyalogságunk zavartalan és veszteségnélküli előnyomulását gátolják. Tartsa tűz alatt az ellenséges vonalat ha előremegy a rajvonalunk, hogy az képtelen legyen a saját gyalogságunk térnyerését hatáson megakasztani. Előnyomuló ellenséges erősítéseket azonnal vegyen tűz alá, hogy a gyengülő ellenséges első vonal ereje mielőbb megtörjön. Némióta el azon ellenséges géppuskákat, akna-, gránátvetőket s — ha oldalozni tud — ágyukat is, melyek a saját gyalogságunkban érzékeny kárt tesznek. Különösen kívánatos a gyalogság támogatása, ha már közel jutott az ellenséghez, nehogy érzékeny veszteség érje ezen hatásos lőtávolságokon. Ekkor kötelessége a géppuskásnak lehetőleg oldalozó állásokból, magasabb irányzékkal való

állandó szórótüzzel az ellenséget legalább erkölcsileg megbénítani, hogy a sajátjaink egy-két, irammal beronthassanak az ellenséges állásba, azt megtisztíthassák az ellenségtől és ott rögtön berendezkedhessenek az ellentámadás visszautasítására, vagy tovább nyomulhassanak előre a következő vonalig.

Ha sikerült a rohamunk, a géppuskák azonnal menjenek előre az elfoglalt állásba, hogy ott az esetleges ellentámadás elhárítására berendezkedjenek. Egyes árokreszek megtisztításánál is nagyon jó szolgálatot tehet a travert (vállvéd) tetejébe beépített és teljesen oldalozva ható géppuska.

Ha nem sikerült a rohamunk, úgy a géppuskák legkiválóbb feladata, a saját gyalogságunknak az ellenséges állás előtt való kitartást az erősítések beérkezéséig, — vagy a sötétség beálltával szükségessé vált visszavonulást azáltal megkönnyíteni, hogy az ellenséges vonalat tüzzel lefogva tartják.

A védelemben a gyalogsági harc oroszlánrésze a géppuskáké.

lucskosan. A válláról leemeli a karabinert) Szerbusz. Te már ágyban vagy? Van postám?

A főhadnagy: Csakhogy itt vagy már Mi ujság. Fogtatok muszkát?

A hadnagy: Fogtunk. Van postám?

A főhadnagy: Nincs. Csak ujságod van.

A hadnagy: (kétségbeesett arccal) Már megint nincs.

A főhadnagy: Mi az Pubi véres az arcod. És a kezed is véres.

A hadnagy: Mond igazán nincs levelem?

A főhadnagy: Nincs no ha mondom. De te megebesültél.?

A hadnagy: Nem fontos Egy kis horzsolás az egész.

A főhadnagy: Hát mond el már mi történt veled?

A hadnagy: Semmi. Az oroszok észrevettek bennünket, de már ké-

sőn. A drótjukat felrobbantottuk. Két muszkát fogtunk, de a két legjobb emberemmel fizettem rá. A A Kovács meg a Sütő.

A főhadnagy: A Sütő is Be hoztákok őket?

A hadnagy: Be.

A főhadnagy: Fej?

A hadnagy: Fej. Mind a kettő. Kovács karbaszurtt egy muszkát Pompásan dolgoztak a fiuk Szegény fiuk Hogy én nem tudtam pár centiméterrel följebb kapni egy lövést

A főhadnagy: Ne beszélj így te gyerek

A hadnagy: Nem ér ez az élet egy fél fityinget se. Addig járok majd ki patrujba, amíg bekapom a legyet.

A főhadnagy: Azért mert nem kaptál levelet?

A hadnagy: És egyáltalában.

A főhadnagy: (közbevág) Azért

mert nem kaptál levelet? Nézz rám barátom én egy megcsontosodott aggregény vagyok. Még akkor is kedves volna az élet elöttem, ha egy évben egy levelet kapnék és azt is a szabómtól

A hadnagy: Ugyan kérlek az egészen más

A főhadnagy: (iszik) Mért más? Te azt hiszed én nem voltam sose szerelmes? Akkor nagyon tévedsz Tizenegyben én is hordoztam egy kislány arcképét a tábori lapok közt, a szívem fölött. Naponta irtam neki, minden gondolatom vele volt. Később megtudtam, hogy mialatt én vért izzadtam a világcsatákon, azalatt ő ott-hon huszártisztekkal táncolt reggelig Azt is megtudtam, megéreztem, hogy neki lényegében mindegy ön-e vagy más, de ha az a bizonyos valaki nem állt mindig az oldala mellett, elfelej-

A modern tábori erődítés minden fortélyával kiépített állásaink ellen az ellenség órákig, sőt napokig tartó pergőtűzzel vezeti be nagyobbarányu támadásait. Az ellenséges gyalogság az árokrendszerét lassanként egészen rohamtávolságra tolja előre és a legelső vonalakban helyezkedik el, ha a pergőtűz által eléggé megpuhítottak és rohamra éretnek véli a saját állásainkat. Néha csak egy, vagy 2—3 percnyi utat kell rohanva megtennie, hogy az állásunkat, melynek akadályja többé-kevésbé megrongálódott, elérje. S ezt a rövidke időt kell az állás védőinek felhasználni arra, hogy tüzelő fegyvereink legnagyobb erő kifejtésével leterítsék, megadásra vagy megfutamodásra kényszerítsék a rohamozó tömegeket. Ezt a gigászi munkát maga a gyalogság fizikailag képtelen volna elvégezni.

A géppuska azonban örömet veszi át a harc e legsúlyosabb, döntő fázisának javarészét és leg-hálásabb feladatát teljesíti, midőn a legközelebbi távolságokról feleje hullámzó, rendetlen emberáradatot rövid másodpercek alatt

letarolja. A pergőtűz alatt 4—5 méter mélyre a föld gyomrába épített rókaljukban meghúzódva, csak azt a pillanatot lesi, midőn a löbízós állásából kémlelő megfigyelője észreveszi, hogy az ellenséges tüzérség hátrahelyezte a tüzét és megelégnül az előtte húzódó ellenséges árok. Ekkor villámgyorsan kihozzák a géppuskát a rejtékéből, fölállítják a többé-kevésbé összelőtt mellvéden s a pusztító és összpontosított közelítüze által néhány rövid perc múlva összeomolva fekszik állásunk előtt az ellenséges rohamtömeg.

Ha az ellenség gyenge tüzér-ségi előkészítéssel vagy anélkül támad, vagy a sötétség, köd leple alatt próbál előretörni, úgy a számos géppuska összpontosított kereszttüzeben, a legnagyobb áldozatok árán sem számíthat semmi sikerre, ha a megfigyelőink nem alusznak.

Az álló harc nyugalmasabb napjaiban a géppuska csak ritkán szólal meg. Kémleli az ellenséges géppuskás, aknavető és tüzér-ségi megfigyelő állásokat és ha rájuk bukkan, akkor jól

beirányított ponttűzzel teszi őket ártalmatlanná, vagy legalább is kényszeríti őket helyük megváltoztatására. Néha-néha egy pár lövéssel rendreutasít tul szerénytelenül mutatkozó csoportokat, vagy elűzi a tábori őrsünket zaklató ellenséges vadászkülönítményeket.

Röviden összegezve: a géppuska vállvetve harcol együtt a gyalogsággal, minden körülmények közt őt a leghathatósáiban támogatja, tehát a legbecsebb és leghűbb segítőtárs a harcok legsúlyosabb pillanataiban. Fokozott mértékben áll ez a közeljövő utolsó, nagy harcaira, amelyekben a gyalogság még súlyosabb idegpróbákon fog keresztül menni mint eddig, tehát még inkább fogja igénybe venni hű segítőtársának a támogatását.

Ezért bizvást mondhatjuk, hogy a végső győzelmünk jó részét a géppuskáink derekasságtól függ!

Polnisch Elemér,
kapitány.

tette az igazit Hej barátocskám csak a nőknek ne higgyél.

A hadnagy: (vetkőzik)

A főhadnagy: A te kis szívbéli hölgyed is, a jó isten tudja, mit csinál most. Az biztos, hogy nem ír, vagy ha ír nem neked, hanem másnak. Akinek jobb képe van mint neked. A lányoknál az arc, a megjelenés a fontos. A sziv lényegtelen holmi.

A hadnagy: Rettenetes

A főhadnagy: Szerelmet vallottál már neki?

A hadnagy: Még nem. De sejti, hogy szeretem és hogy nélküle élni se tudnék. (nyagot huz a rummos kulacsból)

A főhadnagy: Frázis. Mért tudok én, mért tud más? Nézd én pár év előtt olyan szerelmes voltam, hogy majd felvetett a nagy szerelem Azt hajtogattam mindig: „nem tudnék nélküle élni“. Aztán ha tudnád mennyit szen-

vedtem addig amíg rá jöttem, hogy nem ő az igazi. Abtrétot kommandiroztam magamnak. És most itt vagyok. Nem haltam bele.

A hadnagy: Az más De én szeretem.

A főhadnagy: Nem más. Én is azt hittem, hogy gyógyíthatatlanul szerelmes vagyok. De hiszen te még nagyon fiatal vagy... nem érted.

A hadnagy: (lefekszik) Fiatal? Huszonkét éves multam.

A főhadnagy: Nohát semmi színalatt sem öreg Nézd kérlek szépen Pubi igen Pubi a legjobb az ilyen kis fiuknak, ha klasszikusokat olvasnak és szorgalmasan írják a mamájuknak. Mit akarsz te a nősüléstől? Ráérsz tiz év múlva. A te korodban még a legény alig hogy magáénak mondhatja a nőt, — máris azon gondolkodik, hogy hogysis szabadulhatna meg tőle minél előbb A harmincon tuli férfi örül, ha nőt

kap boldoggá teszi a nő szerelme. Csak a meglett férfiak tudnak szeretni. A huszévasesk szerelme csak ideig óráig tartó rajongás. (kis szünet) Alszol. ?

A hadnagy: Nem. Csak folytasd...

A főhadnagy: A nőt nem rajongással lehet igazán meghódítani, hanem közömbösséggel. Nem böbeszedü bókokkal, hanem némasággal. Ismertem egy fiatalembert, aki a világ legszebb asszonyát hódította meg közömbös szótlan-ságával. Persze az okos ember szótlan-ságával. Ilyenkor tudod a szemek beszélnek Alszol?

A hadnagy: N—em

A főhadnagy: Ne aludj kérlek, ha erkölcsi prédikációt tartok Mondom neked, hogy anyyi nő van a világon, hogy no Kétszer anyyi, mint amennyire te saccolod őket. És mért ép az az egy kell Gombház. Mint a nóta mondja: (énekel)

A tiszt menázsiban.

*A napokban meginterjuuollam ezredünk kártya-
kírdlyát. A koronázatlan kártyásfejedelem és
kőstem a következő párbeszéd folyt le.*

Én: No hogy megy a kártya?

Ő: Rosszul, nagyon rosszul...

Én: Lehetetlen

Ő: Pedig úgy van kedves barátom...

Én: Nos és mi van a „kabalával“?

Ő: Éppen ez az a pont, ahol a történelmi nevezetességű dán kereskedelmi utazó a -- vízbe ugrik

Én: Nem értem.

Ő: Majd mindjárt megérted. Figyelj ide.

Én: Tetőtől talpig csupa fül vagyok

Ő: Nos azt talán csak tudod, hogy roppant babonás, kabalás ember vagyok. Hogy néhány példát mondjak Játék közben ha rosszul megy a lapom, felállok és megfordítom a székem, avagy a tizenharmadik osztás után kimegyek egy kicsit a levegőre, belenézek a holdba

Férfire hogyha rátör a bánat

Átadja magát a busulásnak

Kesereg nyiltan és szilajul

Felsir a nóta, zokog a hur;

Kicsap a pezsgő gyöngyöző habja...

Rózsaszin mámor ráül az agyra

S enyhül a bánat, gombház a lány...

Ki busul egyért, hisz szép valahány.

Én mondom neked Veres Bandi.

Praksziséből beszélek öcskös

(rummot iszik) Proszit . Ne

aludj Mi az már horkolsz.

te . Pubi

A hadnagy: (jóízűen alszik)

A főhadnagy: még egyet huz a kulacsból) Elaludt ez a haszon-talan kölyök

No ezen még a feldkurát beszéde se fog... (dudol)

Enyhül a bánat, gombház a lány,

Ki busul egyért, hisz szép valahány.

(Nagyot sóhajt A

gyertya lángja utolsót lobban. A

kanóc füstölögve izzik pár percig,

aztán teljes sötétség borul az al-

vikra). — ma —

és három mély lélegzetet veszek

A lapot mindig a bal kezemmel veszem át a partnertől

az első kiosztásnál készakarva veszitek kibicet nem tűrök a hátam megett és játék közben többször megfogom a jobb kezemmel a bal fülcimpámat

Én: Elég! ne öl meg

Ő: Természetesen hiszek abban a kabalában is, hogy akinek szerencséje van a szerelemben, szerencsétlen a játékokban

Én: Csak a dologra kérek

Ő: Ne idegeskedj kérlek Mindjárt mindent megtudsz Hát kérek megsugom neked diszkrétén, hogy az utóbbi időben feltűnően veszitek Állandóan, következetesen veszitek... Már elvesztettem előre egész évi gázsimat és feldculágomat. Veszitek ha hazárd játékot játszom, veszitek ha máriást, ha durákat vagy ha lórumot játszom.

Én: (türelmetlenül) Nem fontos kérek

Ő: Nem volna fontos, ha rá nem jöttem volna arra, hogy mi ennek a nagy veszteségemnek, pehhes játékomnak az oka

Én: Nos . nos?

Ő: (titokzatosan, sugva) Rájöttem, hogy engem egy nő üldöz szerelmével titkos szerelmével Engem, aki a kártya miatt nőgyűlölő vagyok, aki a kártya miatt nem nősülök

Én: Érdekes

Ő: Tudod kérek ezt a végső konzekvenciát álmatlan éjjeleimen vontam le . De most már biztos vagyok benne Egy nő . valami szívtelen, elvakult bestia avagy szüz — még nem tudom — rajong értem otthon titokban . . . imád engem Megőrülök! . Megőrülök! . és emiatt igen . emiatt a csekélység miatt megyek tönkre itt a harctéren Egyik századosomat a másik után veszttem el .

Én: No és mit kell ez ellen tenni?

Ő: Jól mondd: tenni fogok . Tenni!!! Éppen most megyek haza szabadságra . . . Ott-hon kinyomozom ezt a nőt Kikutatom hogy ki ő és merre van hazája és aztán

Én: És aztán?

Ő: Aztán megölöm megölöm a nyomorultat

Én: No csak lassan barátocskám . . . és ha nem sikerül öt eltenni láb alól?

Ő: (dühösen) Megölöm a nyomorultat!

Én: De hátha nem sikerül öt megölnöd és ő még mindig imád téged . . . Akkor mit csinálsz?

Ő: Akkor

Én: Nos . akkor??

Ő: Akkor feleségül veszem!

Én: Igy már igen! . De nézd kérek alássan, a te kabalád például nálam abszolút csődöt mond. Pro primo először: nem szeretnek a nők. Pro primo másodsor: nem szeretem a nőket és pro primo harmadszor: nincs szerencsém a szerelemben és mégis folyón veszitek a kártyán . Hát ezt magyarázd meg kérek

Ő: (legyint a kezével) A te eseted egészen más . . .

Én: (önérzetesen) Miért más?!!

Ő: Mert te — nem tudsz kártyázni . . .

Én: (Szó nélkül távozom, mint akit alaposan leforráztak).

— kart —

Olvassuk és terjesszük a „Ludwig-bakát“ ismerőseink és hozzátartozóink körében. A Ludwig-baka hű tükre a hatvanötösök életének, állandó tudósítói útján kimerítő híreket közöl az otthon pótzászlóalj és menetalakulatok életétéről. Beszámol mindenről, ami a hatvanötösöket és hozzátartozóikat érdekli. A „Ludwig-baka“ mindenkor a küzdelmes napok legértékesebb emléke lesz.

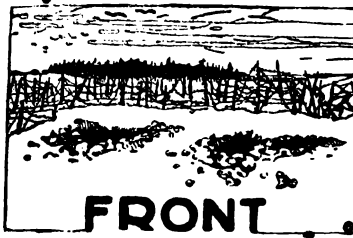
Lembergben . . .

A lebergi nagy utcán,
Véges-végig járok.
Mosolyognak, nevetnek rám,
Tüzes zsidó lányok.
Naphosszat a boltajtóban
Jó vevőre várnak,
Karcsu lábu, buja-szemü
Héber virágszálak.
El is kél mind a portéka!
Jancsi bankó járja,
Mert megszerzi forró csókkal,
Libanon rózsája.

A lebergi nagy utcán,
Járok ide-oda.
Mosolyog rám, nevetgél rám
Sok lengyel panyíka.
Csókot is int egyik-másik,
Hogy az ablak alatt állók;
Én meg csak úgy betyárosan,
Kacsintgatok rájuk!
Nem kell hozzá nagy akarás;
Hajlanak a szóra —
Ma bakával, holnap mással,
Mindig kész a csókra.

Valahol a Tisza partján,
Van egy kicsiny város.
Abban minden picí ablak
Muskátlí virágos . . .
Szőke lányok, barna lányok
Álmodoznak ottan,
Ránk gondolva, imádkozva
Szívük lángra lobban!
S azt a csókot mit a búcsun
Ajkunkra égettek,
Elviszik az esküvőre,
Vagy a csendes temetőbe,
Örök szemfedőnek.

Lebovics Sándor.

A Károly csapatkereszt, a kardok és egyebek.

A hosszú háború hozta magával, hogy a kitüntetések száma nagyon felszaporodott. Míg békeben a diplomaták és hivatalnokok meglehetősen előnyben részesültek, most természetesen sokkal drágább áron, — a katonák szerzik meg őket és valószínűleg szegényen, ha valakinek a mellén nincs valami. Ezen kis csillogó dolgok sokkal kívánatsabbak a fehér kenyérnél. Az idealizmus győzelme ez a materializmus felett és így ellentétben áll a nagy nyereséggel kecsegtető hadiszállítások utáni sóvárgással.

A kitüntetések osztogatásában nem láttunk szűkkeblűséget. A harcoló csapatok számára azonban ez nem jelentett mindig örömet: az ő kitüntetések nem különböztek azoktól a kitüntetésektől, melyeket ugyan szintén becsülettel megszolgáltak, de az arcvonal mögött, tulajdonképpen életveszély nélkül szereztek meg. A rajvonalt katonájában természetesen meg van az a jogos büszkeség, hogy megmutassa az egész világnak: *én a Halál táncosa vagyok*, a mai kor lovagja, írni ugyan nem szeretek, de egyre harcban állók, — emberileg érthető tehát, hogy az ilyen harcos megkülönböztetett tiszteletet igényel.

A középkorban csak a lovag viselhetett arany-sarkantyút és ehhez hasonlóan a modern háború katonája egy látható jelet követel, hogy ő a királyért és hazáért legnagyobb kincsét *életét* kockáztatta a háború minden percében. Az egyenruha külömben a halálmezőn és hátul az élet

báltermében ugyanaz és a szép termetű kitüntetett nem mindig a harcban szerezte kitüntetését.

Károly király a háború folyamán a katonalélek mélyére pillantott: megalkotta a Károly-csapatkeresztet és az arcvonal tisztjei számára a kardokat adományozza, a külömben azonos kitüntetésekhez és súlyos feltételeket szabott arra az esetre, ha valaki a rendelet kibocsátása előtti időre visszamenőleg ohajtaná azokat megszerezni. Nehogy valaki joggatlanul lehessen a Károly-kereszt lovagja, afölött a csapat feltékenyen fog örködni. És meg fogja őrizni legfőbb urának, Károlynak kincsét.

Kedves beregi, szabolcsi és zempléni megyei polgárok! Ha ezentúl kitüntetettet látsz, akinek a kitüntetési szalagján kardok vannak, akkor biztos lehetsz, hogy az több-kevesebb puska-pórt szagolt és pedig »többbet« azok, akik tartósan a rajvonalt hozták, «kevesebbet» olyanok, akik csak véletlenül jutottak oda (ami pedig a jövőben gyakran fog megtörténni, ép ezen kardok miatt.) Ha azonban a karddal ékített kitüntetési szalagok mellett még a Károly csapatkeresztet is meglátjátok, akkor mélyen emeljétek meg a kalapot ti békés polgárok. Mert ezek hosszú hónapokon keresztül folyton farkasszemet néztek a halállal, amit ti és a kardnélküli kitüntetéssel bírók csak legfeljebb egy negyedórát fogtok megtenni: a halál órájában. A Károly csapatkeresztet nem viseli egy törzs, sem egy távoli tábornoki dombon lévő csapatvezér, ezt csak mi, a csaták tigrisei viselhetjük és ha megérjük, úgy ezzel a békében büszkélkedni fogunk, mert ezt magától a Haláltól csikartuk ki.

A legelső magyar ember, Károly király, szent magányában aligha fogja megtudni, hogy minő nagy ajándékot adott katonáinak. A rajvonalt öröme és millióknak büszke meglegedettsége, akik a győzelmet aratják számára, — bizonyára meghatná őt.

(K. v. M.)

— HIREK. —

— **Olvasóinkhoz.** Akaratunkon kívül kiléptünk azokból a szűk keretekből, amelyekben eddig mozogtunk. Tábori újságunk — amely a front és a mögöttes országrészekben egyaránt a legnagyobb népszerűségnek örvend, immár az ötezret is meghaladó példányszámban jelenik meg. A kettős cél, amelynek szolgálatába újságunk szegődött, napról-napra szaporítja olvasóink tábort. Állandóan érkeznek hozzánk kérdések és megkeresések, hogy hol és mikép lehet tábori újságunkat megrendelni.

Szükségesnek tartjuk ezokból a következőket közölni:

Amidőn lapunkat megjelentetjük, az lebeg szemünk előtt, hogy a fronton levő bajtársainknak élvezetes és szórakoztató sorokat nyújtunk. Itt, ahol az érzékek annyira eltompulnak és az idegek elfásulnak, irásainkkal akarjuk az idegeket frissíteni, az érzékekbe élelenséget önteni, a kedélyeket felüdíteni, a szellemet fejleszteni és erőforrást nyújtani a jövő küzdelmeihez. Összekötő kapcsot létesítünk emellett az otthonnal, a hozzátartozókkal és érdeklődőkkel, akik újságunk nyomán szereznek híreket itteni életünk folyásáról.

Eme tevékenységünk tetemes jövedelmet biztosít. Ezt a teljes jövedelmet ezredünk elesett harcosai özvegyeinek és árváinak szántuk s az őket segélyezni hivatott özvegy- és árvaalpnak juttatjuk. Ezzel egyszersmind megjelöltük másik célunkat: *Olvasóink tábort szaporítani, hogy ezáltal az alapot gyarapítsuk.*

Előfizetéseket nem fogadhatunk el, mert ellenséggel állunk szemben. Előre nem látható események lapunk megjelenését akadályozhatják s ezáltal nem tehetünk eleget előfizetőinkkel szemben vállalt kötelezettségeinknek.

Az előfizetés helyébe más megrendelési módozatot léptetünk.

Aki ezredünk özvegy és árva alapja javára kiadóhivatalunk útján (K. u. k. I R. No. 65. Ludwig-baka kiadóhivatala Tábori posta 92 sz.) bizonyos összeget juttat, annak tábori újságunkat minden-

kori megjelenése alkalmával pontosan küldjük mindaddig, amíg a beküldött összegből az újság árának megfelelően telik. A beküldött összegeket nyilvánosan nyugtázzuk.

Tábori újságunk Magyarországon egyelőre a következő helyeken kapható rendes áron:

Beregszász: Schwartz dohánygyár

Miskolc: Ferenczi B. könyvkereskedés (Széchenyi-utca).

Munkács: Pannónia-nyomda (Városház-épület.)

Nyiregyháza: Nyirvidék kiadóhivatala, Ferenczi könyvkereskedés (Városház épület): Barakkórház (Kovács kantinos).

Szatmárnémeti: Huszár Aladár könyvkereskedés (Deák-tér).

— **Kraumann ezredes nemessége.** Ő Felsőge nemességet adományozott Kraumann ezredesnek és törvényes leszármazóinak. Ezredparancsnokságunk ez alkalommal táviratilag üdvözölte Kraumann ezredet, aki hét hónapig állott a hatvanötösök élén, azonban súlyos szivbaja miatt nyugalomba vonulni kényszerült s ez idő szerint a bártfai tisztü üdülő otthon parancsnoka. Az üdülő otthonban elhelyezett tisztikar ugyancsak meleg ünneplésben részesítette az új nemest.

— **Törzstiszteink.** Tichy Gyula 65. gyalogezredbeli- és Wiesinger Ferenc 76. gyalogezredbeli őrnagy bevonulnak tábori ezredünkhöz. Ezzel három törzstiszte lesz tábori ezredünknél.

— **Harmadik zászlóalj parancsnoka:** Fritsch Ottó kapitány. Segédtszite: Rundenstein János zászlós. Század-parancsnokok: Kemény Tibor hadnagy, Braun János főhadnagy és Tischner József hadnagy. — A zászlóalj harctéri működéséhez sikert kívánunk.

— **Turek Emil távozása.** Turek Emil tábori lelkes négy havi harctéri működés után eltávozott ezredünktől. Hivatását példás odaadással és buzgósággal töltötte be, melyért ezredparancsnokságunk távozása alkalmából elismeréssel illette. Utódja: *Matisz Kálmán* tábori lelkes, a kalocsai egyházmege papja.

— **Kinevezés.** Ezredparancsnokságunk tart. zászlóssá nevezte ki *Trócsányi György* hadapródjelöltet és *Lázárovi Sándor* önkéntes káplárt. Ezredünknél mindkettőt bátor és kötelességtudó katonának ismerik.

— **Szabadságon van:** dr. *Nyirt Zoltán* zászlós.

— **Vezénylés.** Ezredparancsnokságunk Földes Andor és Trócsányi György tart. zászlósokat Munkácsra vezényelte a géppuskás kurzusra.

— **Vadnay kapitány kiállítása.** Az orosz fogságból rokkantan hazekerült Vadnay 65. gyalogezredbeli kapitány sajátkezü festményeiből és rajzaiból Miskolczon kiállítást rendezett ezredünk özvegy- és árva alapja javára. A 210 darabból álló művészi gyűjteménynek számos bámuloja akad s a nagyobbrészt harctéri vonatkozású képek közül többet meg is vásároltak. A nem gondolat remélhetőleg szép összeggel fogja gyarapítani árva-alapunkat.

— **Bot helyett fokos.** A hatvanötös tisztnek nemsokára fokost fognak viselni az eddigi „harctéri bot” helyett. A fokos viselése tárgyában Möller alezredes tett javaslatot s a javaslat valamennyi harctéri tisztünk egyhangú helyeslésevel találkozott. Olyan magyar ezrednek, mint a hatvanötös — nemzeti fegyver kell és ez nem lehet más, mint a fokos. A fekete nyélből készült, sima acélbaltával ellátott vashegyű fokost, amelyre „I. R. 65. Anno 1917.” és Őfelsége monogramja lesz bevésve, csak azok a tisztük viselhetik, akik a tábori ezrednél vannak, illetve lesznek, de az ezredparancsnokság egyes kiváló érdemeket szerzett mögöttes országrészekben tartózkodó ezredbelieknek is megadhatja a viselési jogot. A díszesebb kivitelű, ezüst baltájú diszfokost tiszteletadományként szavazhatja meg a tisztikar — az ezredparancsnokság jóváhagyásával — egyes tagjainak, akik legalább egy fél-éven át a tábori ezrednél tartózkodtak és az ellenséggel szemben mint vezetők beváltak. Ilyen diszfokos az ezred kötelékébe nem tartozó kiváló tiszteknek is adományozható.

— A „Ludwig-baka“ rajzai. Olvasóink figyelmét felhívjuk la-punk rajzaira, amelyeket *Mählbeck* Károly hírneves festőművész ké-szített.

— Az első zászlóalj kantinja. Éltrevaló eszmét valósított meg *Sztrazovecz* őrnagy az I. zász-lóalj parancsnoka, amidőn a zász-lóalj legénységének részére a kő-riet központjában kantint állí-tott fel. A kantin hosszú időn át érezhető hiányt pótol. A keres-kezőnek felcsapott falubeli lakos-ság ugyanis bakáinkat lelketlenül kiszipolyozta és a nélkülözhetel-en szükségleti cikkekért hallatlan árakat követelt. A kantin azon-ban beszerzési áron fogja árusí-tani cikkeit a cipőzsinórtól kezdve a legdrágább tajtékpipáig, a kő-permadzagtól, a legszebb fehér cipőig. A kantin vezetősége ga-rancia arra, hogy a hatvanötösök első házi üzeme meg fog felelni rendeltetésének.

— Valótlan hír. A mögöttes országrészekben az a valótlan és minden alapot nélkülöző kőszá-hir terjedt el, hogy az ezred ja-nuár első napjaiban óriási vesz-téseket szenvedett és még ma-radt belőle néhány ember. Öröm-mel szögezzük le, hogy épen január hava az, amelyben az ezred egyetlen egy embert sem veszített. Csak a múlt évi február hava hasonlítható hozzá, amikor az ezred öszvesztésege mind-össze 10 ember volt. A hangulat még sohasem volt oly bizakodó a hatvanötösöknél, mint a mos-tani napokban. Vajha mindig is ilyen maradna!

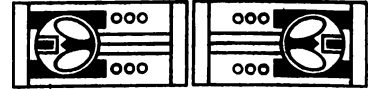
— Kakas primás hegedűje. A fővárosi hangszerüzletek kira-kataiban üvegburák alatt láthatók az értékes *Stradivarius* hegedűk. *Paganini*, *Kubelik* hegedűje szin-tén drága kincs, de azért csak elő lehetne teremteni azt az összeget, melyért tulajdonosaik az értékes műkincseken tuladná-nak. Csak egy hegedű van ezen a földön, amelyet a világ minden pénzével sem lehetne megvásá-rolni birtokosától s ez *Kakas* cigányprimás harctéri hegedűje. A hegedűnek nem csupán az ad értéket, hogy ennek hurjain szó-láltak meg édes-bús magyar nóták a front vigadó tisztjeinek fede-

zékeiben, hanem az aláírások, a melyeket azok véstek a hegedű falára, akik *Kakas* muzsikájában csak egyszer is győnyörködtek. Van ott aláírás a kis kadéttól kezdve — generálisig. Jobban is őrszi azt *Kakas*, mint a szem-evilágát és azt állítja, hogyha a föld minden aranyát kínálnák érte, akkor sem engedné át senkinek. Háború után azonban át-adja az ezred muzeumának a nevezetes hegedűt.

— Indokolatlan aggodalom. Ha az otthonlevők valamennyien kijönnének a frontra tanulmá-nyozni — ha csak rövid időre bár — a mi harctéri életünket, belátnák, hogy egészen indoko-latlan az a túlságos aggodalom, amellyel a fronton tartózkodásun-kat kísérik. Minthogy rajtuk ki-vül eső okok akadályozzák őket abban, hogy bennünket megláto-gassanak, mi vagyunk kénytelen őket ezuton felvilágosítani. hogy idekűnn pompás élet folyik. El-tekintve a nagyszerű frissítő és pezsdítő levegőtől, amelynél a bártfai napi 10 koronával meg-fizetett levegő sem jobb, kenye-rűnk fehérebb a frissen hullott hónál. Menázsink vetekedik a «Hungária» főztjével s amikor aggodó hozzátartozóink kétség-beesetten azt hiszik rólunk, hogy a pergőtűztől kábultan heverűnk fedezékeinkben, akkor a pohárban pezsdülő pompás hegyaljai bor-ból szürcsöljük a kábító nektárt, koccintunk s jó egészséget kívá-nunk az otthoniaknak, akikért — Istenűnkre mondjuk — mi ag-gódunk.

— Az ezredfürdő. Legutóbbi számunkban részletesen beszámoltunk a készülő új ezredfürdőről. Az építés munkája annyira előrehaladt, hogy a külsejében is csinos fürdő a közeli napokban átadható lesz rendeltetésének.

Gyarapítsuk ezredünk ösvegy és árva-alapját!

Tábori strófák.

I.

Bajok a nyugdíjazás körül.

Cs. és kir. t. főhadnagy vagyok
S a mellem
Szinte hihetetlen!
Fényes „blaskákkal“ van tele.
Három éve állok már a harcban,
Szeretnék nyugdíjba menni
De nincs rá mód semmi.
Tudniillik egy kis baj van
— Nem löttem még bakot
(Sem kicsit sem nagyot)
Ezért hát nyugdíjba nem mehetek
Pedig feleségem van és egy
[csomó gyerek.

II.

A panamistákhoz.

Óh te agyonsanyargatott
Civil te!
Ki hitte
Volna el rólad
Hogy még most sem róttad
Le adódat a „Panama“ oltárán.
Lám, lám!
Még mindig kevés.
Egyre többen vagytok
De azok
A hősi karok,
Kik itt küzdenek, bizony mondom,
Egyre kevesbbednek künn a fronton.

III.

Ha béke lesz

Kedves Ludwig baka
Szépen kérem,
Óh mondja nekem,
Hogy a télen
Meglesz-e a béke?
Ne mondja! Meglesz? Milyen
[öröm!
Uj ellenség, új harc,
Már előre sirhatsz:
Kedves „Hitelező“ sereg,
Mert számládat halomra lövöm,
Neked pedig édes hitelezőm,
[neked —
Kézi gránát lesz a vigasz.

Deres.

Ő cs. és kir. apostoli Felség a legkegyelmesebben elrendelte, hogy legfelsőbb dicsőre elismerése (Signum laudis) tudtul adassék *Barna Gabor* főhadnagynak az ellenség előtti vitéz magatartásának elismeréséül. A kitüntetett főhadnagy résztvett a nyár elején Jazlowiec mellett lefolyt óriási ütközetben mint Vojnár alvezéres adjutánsa és ott súlyos tüdőlővést kapott.

A II. osztályú vitézségi érdemmel tüntette ki a hadseregparancsnokság *Tomán Béla* hadnagyot, aki a burakowkai veszteségteljes ütközetben nagyon vitézül viselkedett. A kitüntetett hadnagy ezidőszárazad-parancsnok helyettes.

Körkérdés.

Melyik volt háborus életének legforróbb napja?

— Őszinte vallomások. —

(3. folytatás)

1914. novemberében, amikor Mihály nevű legényem a vállain vitt ki egy, az oroszok által erősen ostromlott paraszt kunyhóból és ezáltal megmentett a biztos fogságtól. *Keul*, főhadnagy.

A háboru na'on sok forró pillanata közül nehéz a legforróbbat kikeresni, tekintve, hogy az embernél nincs mindig termométer.

A legforróbbak közé sorolom talán a delejowi ütközet ama pillanatát, midőn az ezredparancsnokság előtt, hova további parancsvételeért „kofferoltam” egy muszi sietett elém „Nye bojsze” csatakiáltással

Még most is azon töröm a fejem, hogy honnan tudta az a muszi,

hogy én „bojszoltam” akkor ?! Különben az egész — katonai szempontból nem fontos.

Diez, hadnagy.

Választ akarnak tőlem egy kérdéses körkérdésre. Melyik volt a legforróbb háborus napom. Kényes kérdés, mert én nem szeretek nagyolni, hősködni, mert szerény ember vagyok. De nem tudtam ellentmondani a t. szerkesztő ur ékeszólásának. Hát kérem tessék.

Nagyon sok meleg, forró napom volt már nekem (Istenem hányszor voltam én már begyulladva), de a legforróbb, mondhatni izzó napom nem is olyan régen volt, hogy hol, arra már nem emlékszem pontosan.

Tetszik tudni egy forró nyári napon 28-as (van olyan?) gránát vágott alám és felrepített a levegőbe, én meg repültem ivben ki és oldalra egy égő ház kellős közepébe. Már fuldokoltam, már égtem, egyszerre csak óriási robbanás s én újra repülök szintén ivben felfelé, oly szerencsésen, hogy talpra estem. Alig eszmélek föl (bár ne tettem volna) annyi muszkát láttam, mint a sáska. Srapnellek vijjogtak, gránátok zúgtak, robbantak, golyók füttyörésztek, fölöttem, előttem, mellettem, mögöttem. közöttem. No most mit csináljak? Hirtelen körülnéztem. A hátam mögött volt egy nagy folyó. Szinte megfagyott bennem a vér. Elülről már jöttek a muszkák és vigan kiabáltak:

Sztoj, panye, sztoj. Cselekednem kellett s egy merész ugrással be a vízbe. Vagy tíz percig uszhattam már a víz alatt, amikor láttam, hogy egy uszóakna közeledik felém. Ez nekem nem imponált. Merészen belerugtam, ő szives volt erre felrobbanni és engem a tulsó partra hajtani, ahol már a mi katonáink voltak.

Hú szürke lovam már türelmetlenül várt. Felültem a kis Mancsi lovamra és vigan daloltam a „Künn vagyok a vízből” című operát.

Ezt daloltam szüntelen egy napig egy hétig, állva, ülve, fekvve, mégsem akarták elhinni, hogy idegsokkom van. Igazuk volt. (No hiszen nem is akartam én kórházba menni.) De azért egy betegségem megmaradt, valahányszor arra a

forró napra gondolok kiráz a hideg. De én nem szoktam dicsekedni.

Dr. Der segédorvos.

Azt mondják, hogy a szellemesség a kitünő embernél nem más, mint játék, amely egy időre megszabadít a gondolkodástól. A contrarió ép az volt a legforróbb pillanatom, mikor azt gondoltam, hogy e körkérdésre válaszolni fogok, *Délczeg*, hadnagy.

1915. júniusban a galicziai előnyomulásunk alkalmából, amikor bőrig ázva, az egész napi menetléstől kifáradva, éjjel tábori őrsön álltam és reggelre magam előtt találtam a konyháinkat.

Lendvai, hadnagy.

A háboru engem mindig hidegen hagyott. *Tudja*, hadnagy.

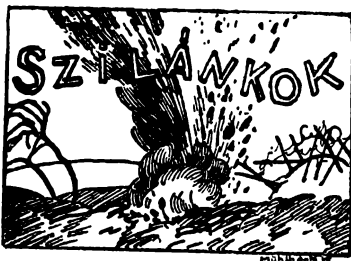
Tizenkéthavi frontszolgálatom alatt csak azok a kevés napok nem voltak forrók, melyeket nem a lövészárokból töltöttem, de legforróbb mégis csak az lesz, melyre életem végeig a legjobban visszafogok emlékezni és ez a béke megkötésének a napja.

Leuchtmann, hadnagy

1916. június 8-ika, amikor a muszkák belezavartak a Strypába *Wolff*, hadnagy.

Erre a kérdésre első pillanatra nehéz határozott választ adnom. Melegem volt Popowa-Mohylánál, a Bariszka-Koropiec patakánál, és Porhovánál. Izzadtam Delejownál, ahol az orosz gázzal fűszerezte támadását és kiütött rajtam a hideg verejték Posiecnél, amikor az oroszok feldwachéját meglátogattam és kíséretképpen magammal hoztam. (De azért megvédgeltem, mert sejtettem, hogy bogaraim kívül kiütetést is fog hozni a házhoz.) Azonban a legforróbb napom volt (és itt őszinte vallomást teszek) amidőn én, aki harctérem jövelelem óta egy évig állandóan adjutáns voltam, még most is borzadok, ha rá gondolok, cugskommandánsnak lettem beosztva. Igen akkor tikkszó hőséget éreztem. Ez a nap: 1916. szeptember 6-ika volt a legforróbb napom.

Schwartz, zászlós.

§ Egy udvarias ember .
Vajthó hadnagynak régi szokása, hogy valahányszor egy jó ismerőssel találkozik tréfásan szól oda neki :

— Bocsánat, hogy találkozunk . . .

Még Sylvester éjjelén történt. Azaz, hogy hajnaltájban. Vajthó egyedül bandukolt Galicia marasztaló sarában hazafelé . A sok egyforma ház közül kereste, hogy tulajdonképen hol is van a századparancsnokság „palotája” .

A nagy keresés közben, a sötétben nekiment egy hatalmas bükkfának.

— Vajthó nem jött zavarba.

Szalutált egyet és borizó hangon mormogta fogai közül :

— Bocsánat, hogy találkozunk . . .

Azzal folytatta tovább utját.

§ Az más ! . . . Egyik századunknál a háboru két éves évfordulójára nagy murit csaptak a tiszték.

A házigazda azonban a felköszöntőknél állandóan a háboru hetedik évfordulójáról beszélt.

Kiváncsian kérdezte az egyik tisztára

— Miért beszélsz te **hét** évről, amikor csak **két** éve folyik a háboru ?

— Nekem már hét éve tart, testvér .

— Hogy-hogy ?

— Én harátomi **öt** éve nős vagyok !

§ Nálunk **mágnásoknál**. Ez is trénehistoria. A trénekommandáns meghívott egyszer egy gentry főhadnagyot ebédre.

A leves után a trénefőhadnagy bort töltött a gentry főhadnagy poharába.

A vendég, azonban megragadta a házigazda kezét, megigazitotta monokliját :

— Elég kevés . . . Nem kévek többet. Tudod bávátom, nálunk **mágnásoknál** a leves után csak husz csepp bovt iszunk .

A trénefőhadnagy nyugodtan nyult a saját pohara után és csendesen mondta :

— Ugy ? Nálunk **zsidóknál** egy egész pohárral iszunk leves után .

Es fenéig ürítette ki poharát.

* **Uj harcászati eszköz.** Egyes élesszemű katonai vezetők, kik különösen a mögöttes ország-részben (magyarul Hinterland) a fedezés kitünően bevált különféle módjait szorgalmasan gyakorolják, rájöttek arra, hogy támadási módszerünknek egy nagy hátránya van. Ezen igazán jó szemű megfigyelők, akik a támadásokat tisztes távolból, hátulról nézik, észrevették, hogy azon támadásoknál, melyeknél a gyalogos hason csuszva halad előre, a megengedettnél még mindig nagyobb alakot mutat, s így a támadás természetesen veszteségekkel jár. Jelzett katonai szakferfiak egy megoldást találtak, melynek kivitele folyamatban van.

A dolog igen egyszerű. Az ellenség drótkerítése ugyanis a földre erősen bevett karókhöz van erősítve. Ügyes lasszó-dobók — (kik Bruckban lesznek kiképezve külön e célra, a harctérről visszarendelt huszár-tisztek által) — megfelelő hosszúságú köteleket vetnek az ellenséges drótkadályok közé. A kötel végén egy félkilós vasgolyó csüng alá. A kötel belecavarodik az ellenséges drótkadályba és éppen e kötel segítségével húzzák magukat a lasszó dobók az ellenséges akadályokig. A drótot felrobbantják és az ellenséges árkokat egész egyszerűen megszállják.

Az eszme bevált, amennyiben a brucki tábor kísérleteinél eddig-élé sebesülés nem történt . . . !

Ez idő szerint várható, hogy összes ezredeinkben ilyen lasszó dobó osztagokat létesítenek.

Kiküldött tudósítónknak még a következőket sikerült megtudnia :

1. A lasszó-osztályt a különleges fegyvernemek tisztjének rendelik alá.

2. Jelvényük összeforrt tűzoltó-kötél. Legénységénél ezüstből, tisztéknél aranyból. Ezen jelvény egy és fél cm. hosszú, 0.5 cm. széles, a zubbony és köpeny gallérjának mindkét oldalán pontosan 45 fokú szög alatt viselendő. A sipka bal oldalán, középen ugyanily jelvény 4 cm. hosszú és 1 cm. széles alakban pontosan a függélyes irányban helyezendő el.

3. A lasszó-osztag egyenesen az ezredparancsnokságnak van alávetve. Ezeknek felhasználása spanyol lovasoknak az ellenségtől való eltulajdonítására, valamint ellenség foglyul ejtésére, kivételes esetben megengedhető, ellenben szabadságában áll a zászlóalj, illetve századparancsnokoknak, hogy a hozzájuk beszállított s lasszó-vetésben kiképzett legénységet jelzett célokra felhasználhassák.

* **Követésre méltó nemes példa.** Mint részvétellel értesülünk, a napokban súlyosan megbetegedett Gúc P. Günther hadnagy, a vadászszázad szimpatikus parancsnoka. Az orvosok, magas lázára való tekintettel (37.1 °C.) már lemondtak arról, hogy az ezred számára megtartsák a többszörösen kitüntetett hőst, azonban Gúc, dacára egy napos 37.2 °C-os lázának, vonakodott kórházba menni. A kiváló fiatal tisztet ezen az alapon, Dr. Weisz Géza ezredorvos rögtön beadta a II. oszt. vörös kereszt még hiányzó hadiékítményére, a vadászszázad legénysége pedig gyűjtést indított egy Lembergbe szóló II. osztályú Offene-Ordrrera. Allah növesse meg szakállát !

Terjesszük a Ludwig-bakát ismerőseink és hozzátartozóink körében !

A szerkesztő cikket rendel.

— RÉMREGÉNY. —

I. Fejezet.

Nem tudom ki hogy van vele, de én már torkig vagyok a reser-vasággal. Nem mintha már nem tudnék megélni ágyuszó nélkül, de egyéb nagyobb okok mián. Hogy mást ne említek itt van a közös tisztí menázi. Bizvást mondhatom, hogy a balvégzet kritikussabb és exponáltabb helyre nem ültethetett volna benne, mint ahová ültetett. Bal szomszédom Porzsolt főhadnagy lévén, a körbe forgó pecsenyés tál fenekén bizony sokszor alig marad számomra más, mint egy jökora darab — keserűség. Jobb oldalomra Tomán testvért juttatta osztályrészemül a szerencse. És ezzel sok mindent mondtam. Nem is említem azt, hogy fél-balról a „Ludwig-baka” legelteti rajtam állandóan babonás szép szemeit. S ha jól meggondolom éppen tőle van a legtöbb félni valóm. Isten őrizze, hogy elszóljam magam mert rögtön terítékre kerülök.

A minap este midőn vacsora utáni sziesztámat végeztem, egy sulyos kéz nehezedik a vállamra. Hirtelen megfordulva látom, amint egy sötét Svengáli szempár forog vézesen felém. Ő volt a fél-bal „Ludwig-baka”. Megborzadtam. — Elkezdett kedélyeskedni.

- Tüdökém, van egy noteszed?
- Hogyne volna, mikor van!
- Hoci

Rossz sejtelmektől gyötörve huztam ki zsebemből gépiesen a notesz könyvemet. Ő szigorú vonásokkal írni kezdett bele. Szórol-szóra a következőket: 1. A velesniowi csata (krónika.) 2. Humoros népies tárca (elbeszélés.) 3. Farsangi elmékedések.

— Ezt a csekélységet megfogod írni. Holnapra kész legyen, mert lapzártá van és a nyomdász sürgeti a kéziratokat. Slusz!

— De kérlek alássan főorvos ur

— Né kérj semmit. Én . én . igazán nem értelek. — Odakint a legvéresebb háboru dul és te itt nekem kifogásokkal állsz elő. Majd holnapután meghallgatlak. . Szer- vusz kérlek alássan. .

— És haraggal ott hagyott . Kétvégbeesetten néztem körül. Én

csztelen! Belekötöttem egy való- ságos, eleven főorvosba. Hogy ju- tok be már most valami csendes Reserve-Spitalba? Eh! Eb ura a fakó. Vállalom az ügyet. Ha én nem irom meg őket, majd megírja más.

II. Fejezet.

Nagy ravaszul oda törleszkedem Porzsolt szomszédhoz. Ő főhad- nagy, talán csak inkább akad egy cikkre való esze. Meg aztán már négyszer sebesült, kitüntetett egyén, hát ki tudjon harci krónikát írni ha ő nem? Porzsolt éppen egy ha- talmas káposzta töltelék rejtelmait bontogatta kifele nagy lelki gyö- nyörűséggel. Idegesen fogadott:

— Hja, hja barátom baj, nagy baj. Nem azért mintha így . . . vagy úgy . . . mert hiszen éppen író nemzedék volnék. Nem olvas- tad még a Porzsoltok nevét? Hát igen irogatni is szoktam néha, ha nem is éppen mindig én, de hát azért ejnye . . . ejnye no. De ez egyszer igazán nem tehet- tem. Kocsikenőcsöt fogunk délután faszolni, hát igen igénybe leszek véve.

III. Fejezet.

Reményesztve mentem tovább. A jobbik szomszédhoz. Tomán cimborámhoz. Ő biztosan megírja nekem a második feladatot, s neki ugyanis eléggé népies ábrázata van hozzá, sőt majd hogy nem humo- ros. Egy-kettőre felvilágosítottam jövetelem célja felől. Felhuzta a homlokát a tarkójáig, nagyon okos képet vágott. Látszott hogy tetszik neki, hogy ilyen magasra taksálom:

— Hm . . . hm . . . már mint- hogy a Ludwig-baka érdekeben jöttél? No hogyne persze . . . persze . . . Hiszen tudok én né- pies is lenni. Várjunk csak! Már is megvan. Jó lesz ha a szőlő kultúra alapelemeiről foglak benne- teket felvilágosítani? Én anélkül is a filokszerá pusztitó liga kültag- ja vagyok. Igen szép, halás téma s eléggé népies is, meg aztán érte- nek is hozzá vagy mi a fene.

— Igen, igen, no persze — ma- kogtam — nagyon érdekes, sőt megható téma, de talán nem elég- gé humoros?

Nagyon megharagudott. Hogy én nekem a szőlő tőkében nincs elég szellem, humor. Undorral ott hagyott.

IV. Fejezet.

Lehorgasztott fejfel mentem a harmadik cikk után. Egyszer csak ott találok magam dr. Nyíri zás- lós barátom előtt. No hisz ez ter- mészetes. Egy budapesti m. kir. járásbíró csak igazán nem fog ki egy kófic hitvány farsangi cikkecs- ke. Nyíri várakozásomon felül szí- vesen fogadott:

— Ezer örömmel pajtás! Ne- ked mindig. Meglásd, milyen cik- ket kanyarítok én ebből. Különben is rég vágytam, hogy mutassak már valamit magamból nektek. A cím a következő lesz: „A farsangi el- mélkedés mint ilyen, kapcsolatban a polgári törvénykönyv ide vágó ujjá szervezett szakaszaival.” Pom- pás lesz ugye?

Meg voltam dermedve. . . . De azért eltudtam menekülni idejében a lelkendező törvénytudóstól náia hagyva még az idevágatlan szaka- szokat is.

V. Fejezet.

És most itt állok három cikk helyett üres kézzel tanácsalanul. De nini! Heuréka! Megvan. Cikket keresek, pedig pont már a végén járok. Ha nem is olyan na- gyon „humoros”, ha nem is egé- szen „népies” ha nem is igen „cikk” De mindegy. Így legalább kinéz egy jó képű — szanatőrium.

— Tüdő —

A KIS KÁDER.

Mi ujság Szatmárnémétiben? (Saját tudósítónktól.) Különösebb hír bizony alig akad. Berukkol- tak újból regruták és neki látnak a gyakorlatozásnak. Nem kell aggódni! A különben is fiatal tetterős anyag meg fog felelni hivatásának. — Szatmáron van most a kerületi tartalékos tisztí iskola. Ott képzik tisztékké a 65., 5. és 85-ik gy. e. önkénteseit. Az iskola parancsnoka *Strempl*, 5-ik gyalogezredbeli kapitány.

Walter Gyula hadnagyot, a miskolci 65-ös hidász osztag pa- rancsnokát, sulyos betegten Bu- dapestre szállították a János kór- házba, ahol Manninger tanár vette ápolás alá.

— Melléklet a légénység számára. —

Fiúk!

Mindnyájan ismeritek legfőbb Hadurunknak a többi, velünk szövetséges államok uralkodóival egyidejűleg hozzánk küzdőkhöz intézett hadparancsát, amelyben tudunkra adja, hogy mielőbb visszaadhassa a fiut a szülőnek, hitvest a hitvesnek, apát a családnak s mindnyájunkat az édes magyar hazánknak, felajánlotta ellenségeinknek a békét.

A válasz, melyet ellenségeink adtak, fennhéjázó. Pillanatnyi sikernek mondja azt, amit a ti vitéz karotok, elődeiteknek kiöntött vére lépésről-lépésre szerzett meg.

Dacolva mélységes poklok milliónyi ördögeivel, szembeállva az időjárás viszontagságaival egy olyan hadiesemény elé állítottuk a világot, amely példátlan a történelemben és amikor részünkről a győzelmes befejezés biztos tudatában békejobbot nyújtottunk az ellenség felé, ő gögösen visszautasítja és mint a kártyajátékos, akit veszteségei közben figyelmeztetnek, hogy térjen észhez, mert a szerencsét nem lehet megkísérteni, az gögösen az utolsó tétjét is a játék serpenyőjébe veti, mert nyerni akart és veszített, hadd vesszisen hát el mindent.

Legfelsőbb Hadurunk figyelmeztette őket; ők utolsó tétjüket dobják most az asztalra, ami rajtunk áll, hogy megnyerjük.

A harcok, melyek ránk várnak, még ádázabbak lesznek, mint az eddigiek. Mi állunk elébe. Küzdelemben visszük a haditechnika minden eszközét, amely a legalkalmasabb arra, hogy minél rövidebb idő alatt minél fényesebb sikerekkel hozzuk közelebb vágyunkat, a győzelmes békét.

Legalkalmasabb eszközeink egyike a *kézi- és fegyvergránát*. Mert ha igaz, hogy nagyobb eredménnyel járó támadást nem lehet tűzéségi előkészítés nélkül elérni, mennyire igaz lesz, hogy fényes sikereket fogunk elérni, ha biztosan tudjuk dobni a kézi- és löni a fegyvergránátot.

Ha támadásra indulsz és elérsz az ellenséges akadályokhoz, a dróhoz és behajtod a kézi-gránátot, az ellenséget, aki ha olyan bátor is, mint mi, már futásra vagy megadásra készíti. Ha azonban egyiket sem tenné, lebujjik és nem célzol, amivel teljesen elértük célunkat, mert nem tett kárt bennünk azon a ponton, ahol erős és bátor ellenség előtt a támadásnak leg-

több a vesztesége t. i. a közelharcban.

Ha ellenségünk támadna ránk, ne remegjen közületek senki, akinek fegyver van kezében, mert *mellette áll társa gránáttal*, mely ha kidobta robban, nem egy, de száz és száz golyót tartalmaz, nem egy, de száz és száz *halált tud osztani* ellenségeinknek, míg ők a drótnál állnak, vagy igyekeznek átjutni azok fájdalomtoko- zó tüskéin.

Ha hidegvérrel dobjátok, előzőleg a gyujtózsínór kirántása után ötig számolva, (hogy az ellenségnek ne legyen alkalma azt felétek visszahajítani) úgy célunkat elértük.

Ez idő szerint századonként hat ember nyer kéthetenként oktatást a gránátos osztagnál. A századoktól kiküldött emberek hozzák magukkal igyekezetük és lelkesedésük legjavát, hisz szent célokért sokat szenvedett hazánkért, családunkért harcolunk.

Ilyen eszméktől áthatott harcosokat óhajtok én osztagomnál üdvözölni és akkor biztos lesz a siker, a béke, a boldogság.

László Árpád főhadnagy,
a gránátos osztag parancsnoka.

Ha leszáll az alkony

és a sötétség von fekete leplet a szétszórt, feldarabolt galíciai falura, megszűnik a mozgás, nyüzsgés és sürgés-forgás. Dermesztő, hideg a szél. Bokán felül ér már a hó. A levegőben tévelygő hópelyheket a metsző fuvallat a menáziért menő bakák arcába csapja. Fekete foltok mozognak a sötétség fehér, világító szőnyegén. Imitt-amott szalmabakkancsos, hósapkás, nagy-bundájú fegyveres kísértetek taposák egyhangú léptekkel a süppedő havat: a posztok. Majd aludni tér a napi munkától fáradt legénység. A tisztí étkezdék ablakán halvány fénysugarak szűrődnek át. Muzsikaszó töri meg a néma csendet, vig és elomló magyar nóták hangja. Érzéssel huzza a primás... Az ezredparancsnokság épületéből Schrammel négyes zenéje hallatszik. Későre jár az idő. Elhallgat a nóta, nem szól már a muzsikaszó. Csak távolról-messziről tompa ágyudörgés figyelmeztet, hogy nem mindenütt honol teljes csend. A posztok pedig egyhangú léptekkel tapossák a süppedő havat és belebámulnak a sötét átláthatatlan messziségbe.

* **Legénységi szabadság.** Im-már a negyedik turnust bocsátotta szabadságra ezredparancsnokságunk. A nagyszámu szabadságot január 21-én indult utnak. A szabadság idő tartama 14 nap. Ebbe természetesen nem számítódik be a 4 napi utazási idő.

* **Orosz fogságból.** Szomorú híreket hallunk orosz fogságban sinylődő bajtársaink felől. Egy fogságból megszökött és hazaérkezett katona szájából hallottuk a következőket:

— Az orosz falvak már teljesen üresek. Minden ép-kéz láb embert besoroztak már. Csak az

asszonyok, gyerekek és a vén emberek vannak otthon. No meg nagy számu nyomorék, akik már mindenféle harctéri, szolgálatra alkalmatlanok. — Oroszországban nincs enivaló és ennek következtében a fogságban sinylődő osztrák-magyar katonák is éheznek. Különösen a fogolytáborokban összezsúfolt magyaroknak megy rosszul a soruk. Egész napi táplálékuk: egy kis levesnek csufolt kotyvalék és száraz bűdös ehetetlen hal. A fogolytáborokban a magyarokat ütik verik és nagyon erősen dolgoztatják. A szökések napirenden vannak. Járványos betegségek tizedelik meg a fogoly magyarokat.

* **Furcsa címzés.** Egyik infanteristánk, aki történetesen a nagy Trénnél végzi az ellenséggel szemben önfeláldozó szolgálatait, úgy látszik hosszabb időn át nem irt levelet a feleségének, mert az asszony végre is megsokalta a dolgot és levélben érdeklődött a trénkommandánsnál a férje felől. A levelét így címezte

Tcz. Nagyságos K u k
Infanter reg No 65
Gránátverfel Provijan Trén
Parancsnoksága
Tábori pósta 44

Azt mindig tudtuk, hogy a „Provijan trén” nagyságos, de hogy ott gránátot is dobnak, azt csak most tudtuk meg.

* **Mi okozta a tüzet?** Legutóbbi számunkban hírül adtuk, hogy B. faluban váratlanul megjelent a vörös kakas és az első század rajonjában néhány ház a tüzvész martaléka lett. A hivatalos vizsgálat kiderítette a tüzvész okát. Megállapította, hogy az I. század első szakaszának legénysége égett a harci vágtyól, ez a forró hév átragadt a gyulékony szalmatőre s lángra lobbantotta. Mint-hogy pedig a legénység harci heve a tüzoltás terén kifejtett fárasztó tevékenység ellenére sem lohadt — hasonló eseteknek elejét veendő — a „gyújtó anyagot” tüzálló fedélzettel ellátott házakban szállásolták el.

* **A fagyások ellen.** „Édes szüleim fáznak a füleim”. Most jutnak eszünkbe ezek a

szavak, amiket még gyermekkorunkban hajtogattunk, ha csipős hideg járt. Bizony bennünket is meglepett a hideg. A langyos őszi időt a legkeményebb tél váltotta fel. Időszerűnek tartjuk, hogy néhány szót a fagyások elleni védekezésnek szenteljünk. Az átmedvesedett ruha a fagyást elősegíti. A legtöbbször a végtagok, kezek, lábak fagnak le, mert az ujjak végződésében a vérkeringés meglassudott. A lábak elfagyása a leggyakoribb. Védekezés: bő cipő és kevés de meleg kapca. A túltömődött, szoros cipőben a láb lefagy és nagyon szomorú következményekkel jár. Az állandó nyomás alatt álló végtagok a legkönnyebben fagnak tehát le. Az elfagyott testrészeket a szabadban és fűtetlen helyiségben hóval, vagy hideg vízzel óvatosan ledörzsöljük és csak akkor helyezzük az illetőt fűtött helyiségbe, mikor már a nedvesség engedett. Az elfagyott testrészekkel bíró személyeket óvatosan kell szállítani, mert a fagyott testrészek könnyen törnek. Mondanunk sem kell, hogy a forró tea gyakori élvezete a legjobb eszköz a fagyások elhárítására.

* **Pincurka szökése.** (Saját tudósítónktól) Szökés? A hatvanötne! Különösen hangzik a hír. Pedig Pincurka vérbeli hatvanötös. Ugyszólván születésétől kezdve hatvanötös. Pincurka, Diez hadnagy kedvenc kutyája (teljes nevén alsó és felső pincurkai Pincurka kisasszony) bizony a napokban megszökött a vadászszázad rajonjából. A kutya különben sem élt valami erkölcsös életet. Egyik tapasztaltabb tisztünk megis jegyezte egy alkalommal:

No ezt a Pincurkát már nem lehet a lejtőn megállítani. Ugyis történt. Pincurka megszökött és négy teljes napot töltött idegenben. Csak mikor meghallotta Becske Kálmán főhadnagy Dugójától, hogy libeszgábe kiosztás van az ezredben, akkor sompolygott vissza Pincurka, csatatosan, kilumpolva.

Tudósítónk rövidesen kinyomozta, hogy Pincurka teljes négy napot töltött W. . . faluban, ahol Wolf hadnagy Móric nevű kutyájával titokban eljegyzést tartottak. Gratulálunk!

KITÜNTETÉSEK

Kitüntetett legénység. Mult hó 10-én a szeretetadományok kiosztása után Möller alezredes 24 bronz vitézségi érmet tűzött fel a következő derék hatvanötösöknek:

Lőrinc Gusztáv és Karajz Márton szakaszvezetőknek, Bobosan György és Kiss József tizedeseknek, Palaticz Elek, Leicht Mór, Hochwart Antal és Siláczi István őrzetőknek, Gajdacs

Pál, Katyina János, Szava János, Áron Ferenc, Kacs Imre, Cimbalmos János, Iski András, Vaszili Miklós, Barta György, Csamp József, Gábor András, Biró Tamás, Tamás István, Juhász József, Pénzes József valamint Varga József gyalogosoknak. — A legénység kitüntetése báró Kirchbach Károlyné vezérezredesné, hadseregpárancsnok neje és gróf Schönborn Buchheim Károlyné jelenlétében folyt le. Mondanunk se kell, hogy a kitüntetettek a kézszorításokon kívül finom borokat és szivarokat is kaptak.

A csoportparancsnokság **Miklós Andrá**s számvivő altisztet az el-lenség előtti kiváló szolgálatáért a koronás vas érdemkereszttel tüntette ki.

Az özvegy és árvaalap jelenlegi állása: 42,166.50 K. Más ezredek — lehetséges — nagyobb összeget gyűjtöttek már az alapra, de meg kell gondolnunk, hogy a mi ezredparancsnokságunk már eddig is tetemes összeget fordított segélyezésre, míg más ezredek segélyeket csak háboru után fognak kiosztani.

Ujabbán a következő adományok folytak be a „Ludwig-baka” utján:

Ujfalussy Ferencz, főispán (Nyiregyháza) 50 kor. Hadffy Imre, altábornagy 10 k. Buchböck Károly, alezredes 10 kor. Polnisch Elemér, kapitány 10 kor. Turek Emil, tábori lelkész 20 kor. Keul János, főhadnagy 30 kor. Rubinstein, hadnagy 30 kor. Rajtik Miklós, hadnagy 10 kor. dr. Nyiry Zoltán, zászlós 10 kor. Szántó Sándor, zászlós Nove-Miasztó Reserve-Spítal (lelkes levél kíséretében) 10 kor. N. N. Ózd (Borsod m.) 20 kor. Lukács Imre sz. zászlós 4 kor. Németh Etus, (Budapest) 6 kor. **Összesen 220 kor.** A „Ludwig-baka” kiadóhivatala január hó 16-án 762 koronát, Eichler szanitész zászlós pedig 50 koronát iizetett be ezredünk özvegy és árva alapjának pénztárába.

Nemes adományok. Desseffy Béla gróf (Királytelekpuszta) s Báró Schell Ferenc és neje (Nyiregyháza) egyenként 2000—2000 koronát adományoztak ezredünk özvegy és árva alapja javára. A nemes adakozóknak Möller alezredes levélben mondott köszönetet.

A polgárság adakozása. Mint értesülünk a polgárság körében nagyarányu mozgalom indult meg özvegy és árvaalapunk támogatására. Az eredmény már mutatkozik. Napról-napra érkeznek ezredünkhöz kisebb-nagyobb adományok.

Ejjeli kaland.

Rezervába lenni, isten bizony nem rossz
De soh'se lehet tudni, hogy a holnap mit hoz ;
Éppen ezért beköltöztem — nem hiába,
Egy szép menyecskés háznak címzett kalijába.

A menyecskének villogó két szeme volt
S bár a multján látszott egy-két muszka folt ;
Tipi-tapintattal adtam a tudtára,
Hogy sok bennem a hajlandóság iránta.

S hogy leszállott lippel-loppal az este
A téhen-istálóban vártam őt epedve
S míg kedélyvilágom eszményi mezt öltött
Felülről egy-két tyuk halkán leköszöndött.

A hulló névjegyek nem sokáig zavarnak,
Mert éber füleim lágy lépteiket hallnak.
Csak ő lehet! S karomat kitarva
Forró csókot uyomok a belépő — ajkára.

Tyűh! — A teremtsit! Verje meg a csuda!
Csak nem nőt e nőnek délután — bajusza .
Mert az ebadtának, ki kapta a csókot
Fene nagy bajusza kétfelé lelógott .

Egy pillanat s villany-lámpám égett,
Megvilágítva egy ismerős vén képet
Hires öreg baka Pálinkás Nagy András,
Ravasz két szeméből csillan a mosolygás.

„Hát kend mit csinál itt?” — fogom vallatóra
(Meg-megsimogatom, hogy hajoljon a szóra .)
„Minek is hazudjak, alássan jelentem
Én is miként az ur — a tyukokra lestem.”

Les.

M. G. ROVAT.

Soós őrmester él. Mint örömmel értesülünk Soós József őrmester, aki Delejownál került orosz fogságba, nemrég életjelt adott magáról. A delejowi véres harcokban Soós őrmester különösen kitüntette magát. Az utolsó pillanatig gépe mellett állott és lőtt az orosz emberáradat közé. Amikor az oroszok a háta mögé kerültek, megfordította fegyverét és rendre kaszálta a muszka rajokat. Az oroszok végre is minden oldalról körülzárták és fogságba ejtették az elszánt altiszteket. A „szemtanuk” akkor azt állították, hogy Soós őrmestert az oroszok felkoncolták. Az őrmester az M. G. II. (Porzsolt főhadnagy) szakaszparancsnoka volt.

Az M. G. századok kiképzése. Hol vannak azok a régi jó idők, amikor a zászlóaljparancsnokok büszkék voltak, ha két géppuskával rendelkeztek. Ma már annyi géppuskánk van, hogy a lövészárkokban akár minden tíz lépésre jut egy. Ilyen körülmények között nehéz lesz majd a muszkákra azt a bizonyos „végleges győzelmet” kivívni. A géppuskás századok legénysége nagyrészt viharedzett „betyár fiu” és pompás céllövő. Jó lesz a muszkáknak még idejében — békét kötni!

Lányok — ne busuljatok. Megvizsgálhatjuk azokat a lányokat, akik attól tartanak, hogy a háboru után nem kapnak megfelelő férjet és pártában maradnak. No hát ne féljenek. Itt vannak a mi derék manipuláns őrmestereink . . . Ők biztosan — már amennyire biztos az ember élete a front mögött — mondjuk így: majdnem biztosan megmaradnak. Igen jóképű fiu a vitéz Feldmann manipuláns őrmester . . . de hát ő már nő, rá hiába számíthatunk szerint igen jó parthie a Róth Hugó őrmester, az M. G. I. számvevője. És ő akár már most is hajlandó volna megőssülni. Hozomány nem fontos, ellenben sok „dohány” legyen a lánynak, mert az őrmester erős dohányos.

A fővárosi sajtó a Ludwig-bakáról:

A Nap szeretettel méltatja újságunkat:

„Vidámság, magyar derű, bizakodás árad ki a pompás kis tábori újságból, amely a napilapok és az élclapok legkedveltebb rovatait egyesíti. A második évfolyam első számát Károly király arcképe ékesíti. Vezércikkét Möller vezérkari alezredes írta, aki — még az ántánt vizsautasító válasza előtt — ezt mondta a békéről:

Arra gondolnunk sem szabad, hogy minden áron békét kössünk. Ez a nemzet halálát jelentené. Jó békére van szükségünk és ezt meg is kapjuk. Azt hiszem, rövidesen, ha kitarunk jobanrosszban, teljes elszántsággal.

Bőséges hirrovaton kívül sok kedves sikerült karcolat és tréfa teszi változatossá a „Ludwig-baka” címmel megjelenő tábori újságot, amelynek Munk Artur dr. főorvos a szerkesztője. A hadipenna elmés forgatója már békeidőben is munkatársa volt több fővárosi szépirodalmi lapnak.

A legelőkelőbb magyar katonai szaklap a „Külügy-Hadügy” következőket írja:

„Ludwig-baka” A Lajos Viktor kir. hercegről elnevezett cs. és kir. 65. gyalogezred, mely legénységének anyagát és pótlását a munkácsi hadkiegészítési kerületből nyeri, a harctéren „Ludwig baka” elnevezés alatt érdekes és változatos, kizárólag magyar nyelven szerkesztett és havonta kétszer megjelenő lapot ad ki. Az igen ügyesen összeállított lapocskák az ezred tisztikarának és legénységének valóban tiszta élvezetet nyújt és teljesen feleslegessé teszi a hadügyminiszterium által járatott, Bécsben megjelenő valójában teljesen osztrák szellemű katonai lapokat is.

„Az Újság” hosszabb cikk keretében emlékezik meg lapunkról. A Ludwig-baka betűiben élő gondolatok- és érzésekben látja bizonyosságát annak „hogy a kulturától messzire elszakadt, barlangokban élő, életüket gyakran prédára vető hősök nem mint

brutális, erőszakos emberek térnek vissza a családi tüzhelyhez, hanem megnevesedve, megacélosodva, megállapodva hozzák haza hű szívüket és fenkölt lelkeket. A Ludwig-baka lapjain — írja — mindent találunk, ami egy nivós, okos, céltudatos lapba való. Versek, tárcák, croquis-k, ötletek, humoros jelenetek épp úgy helyet találnak a lapban, mint komoly szöveget a legénységhez és tisztetekhez, harctéri hírek, az ezred vitézi tetteinek színes leírása, stb. stb.

„Az Est” is kedvesen emlékezett meg rólnk és hosszabb részletet közölt a Ludwig-baka legutóbbi számának tárcájából.

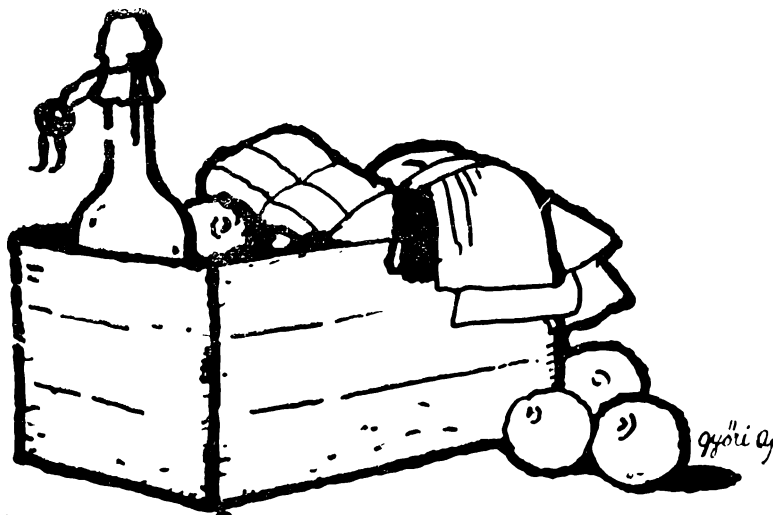
Helyszüke miatt nem közölhetjük egyelőre a többi — ugyszólván összes — fővárosi lapok méltató sorait, amelyek kapcsán a Ludwig-bakáról megemlékeznek.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Tábori posta : 92.

R. M. Joizü eset. Eszünkbe jut B. zászlós esete, amikor egyik őrzárata alkalmával sajtó árnyékára lőtt — K. K. Tábori postánk száma a régi: 92. — Töprengő. Töprengésének itt szorítunk helyet „Vajjon a fegyverszünet alatt kap-e Höfer szabadságot?? . . .” **Vadász.** Tüdő álnév alatt Vajthó Tivadar hadnagy, lapunk egyik főmunkatársa ír. — **V. T hadnagy.** 1. Evelasztikus cipőben most már csak a román tiszték szaladnak. 2. Ez a kitétel „Te barátom nagyon szarkasztikus vagy, — nem becsületsértés. 3. T—n hadnagy nem zsidó. 4. Tüdővész, tüdőcsucshurut, tüdőtagulás és savanyu tüdő gombóccal. Más tüdőbajt nem ismerünk. — **Aggódo hitves.** Ne aggódjék. A harctéren nyáron is „csipőse” az időjárás.

Tábori csomag „DIANA” sósborszesz nélkül nem képzelhető

mert étellel, ruházattal el vannak látva a katonák,
de egészségüket semmi sem óvja meg jobban mint a

Diana-sósborszesz

Kis üveg ára 1 korona 30 fillér, nagy üveg ára 3 kor.
o o 50 fillér, legnagyobb üveg ára 7 korona. o o

Diana
Kereskedelmi
Részvénytársaság
Budapest-Nádor-utca